

Великодушното куче.

(Разказъ по Ю. Безродная).

I.

Това произшествие станало твърдѣ отдавна, когато американцитѣ владѣли негритѣ като пълна своя собственост. Тогава въ южнитѣ щати живѣлъ плантоторъ (чиflikция) — испанецъ по име Яго.

Донъ Яго нѣмалъ ни жена, ни дѣца. Той живѣлъ самъ въ голѣма къща край града. Отъ сутринь до вечерь мислѣлъ само какъ да си увеличи богатството. Имението му било голѣмо; робитѣ негри об-

работвали голѣмо пространство памукъ. Той ги облицалъ и хранѣлъ твърдѣ лошо, а искалъ отъ тѣхъ непосилна работа.

Особено тежко било за старцитѣ роби, които не успѣвали да събератъ толкова памукъ, колкото искалъ отъ тѣхъ Яго. Но най тежко отъ всички живѣла старата негритянка по име Салли. Прѣди нѣколко години купилъ Яго Салли заедно съ дъщеря ѝ Ревека. Слѣдъ нѣколко мѣсеци Ревека избѣгала. Макаръ да я търсили доста, не могли да я намѣрятъ. И Донъ Яго излѣлъ всичката си яростъ върху старата ѝ майка Салли. Той я биелъ, лишавалъ я отъ храна, заставилъ я да работи повече отъ другитѣ роби. Огъ това врѣме живота на негритянката станалъ непоносимъ.

II

Прѣзъ една душна вечерь робитѣ на Донъ Яго се връщали по прашния пѣтъ. Тѣ вървѣли изнемогвайки отъ товара си. Най отподирѣ вървѣла Салли. Цѣлата ѝ снага я болѣла, прѣдъ очитѣ ѝ се въртѣли огнени кръгове, а въ гърдитѣ ѝ отъ страхъ замирало сърдцето ѝ: